

Franci Zagoričnik

B
B
B

PODZEMLJE

i

Tam kamor se je pogreznila
dolga reka sava
odnašajoč sokove mrtvih

Nikoli jih nisem častil
niti v spomin pokopal
ali kako drugače gojil

Še venomer prihajajo
v neusahljivih sprevodih
žejni svetlobe in čustvovanja
polni teh jalovih pravic

Ker je svet brez njih

II

Mesta so živahna
v svoji mrtvosti
videzi se preHITEVAJO

Jutro je
Zora uprizori svoj spektakel

Nekaj bo iz tega
nekaj klavnega kakor vedno

Spodbuda ugasne
potem pa spet stara pesem

Jutri bo spet novo jutro
ampak nikoli se ne bom ozrl
dovolj natanko

Ne vem
če se bom sploh kaj oziral
po tem znanivcu večnosti

Kaj vem
Vse te nenehne premene

Prednik na štirih nogah
ali s plavutmi
bi bil na istem

Prav tako tisti
ki mu bo svet ugasnil
pred lastnimi očmi

III

To kar je trajno
in zaobseže rodove vseh bitij
to kar je zagotovljeno
do otopelosti

Tako gre mimo nas
kar je nad nami

Brez cene je svetloba neba
kakor zrak ali kakor voda

In vendar smo močno hvaležni
za vse neštete darove

Prav zato postajamo
na vzvišenih predelih
ob starih obzidjih
in po gorah

in molimo
k tej deželi

To je naš kruh

Alpe nam sežejo do nog
To je naš kruh
Sava ubira pradavno pot
To je naš vsakdanji kruh

IV

Naše oko je potešeno
Odložili smo odvečno seme
Navzdol nas nesejo noge
v vdanosti

Tako je moralo biti
Prebili smo ta najbolj prav
nimamo si kaj očitati

V

Reko popestrijo strupi
v različnih odtenkih

Ribe so neužite

Zrak prinaša bolezn

VI

Konec je prav nepomemben
Beseda ne odpomore ničemur

Kajti nič ni tolažilo
kadar obnemijo čuti
v gluhosti in slepoti

Skozi telo pronica prst

Nova ljubezen
zelo trajna
nas prevzame

nova pravičnost

Mir

ki seže onkraj videnega
in onkraj čutenega

VII

Ali je to veter
ki se ni oprl v drevo
posekano drevo
ki se ni uprlo vetru

in ga ni zadrževalo
in ni zanihalo
ni bilo slišati
tega kar bi moglo biti

ali je kaj drugega takšnega
česar ne občutimo
in ne domislimo
in si ne upamo reči da je
in ne da ni

Ker biti hočemo natančni
in v vsem prepričani

povračilo pa je beda

